

Drenkelingenhuisje

Ik heb de storm onderschat, zwaar onderschat. Volgens de Brandaris zou hij na de middag afnemen, maar nu, om drie uur, raast hij alleen nog maar harder over de Vliehors. Ik denk dat er nu een dikke tien, misschien zelfs wel elf staat.

Ik worstel mij verder. Mijn conditie is, nu ik zeventig plusser ben en niet meer hardloop, duidelijk minder dan een paar jaar geleden. Mijn adem piept, mijn slapen bonken, de wind gilt in mijn oren en de zandgordijnen wapperen als razenden, mijn ogen kan ik bijna niet open houden, elk onbedekt plekje huid wordt tot bloedens toe gezandstraald en ik ben het spoor volkomen bijster.

Ik moet nu toch ergens bij het drenkelingenhuisje zijn, maar godnogantoe, waar staat dat ding?

Ik kan niet meer...., ik wankel, m'n benen worden zo slap als een vaatdoek, ik zak door mijn knieën met mijn rug naar de storm en wacht ineengedoken op .... ja, op wat? Het wordt donker en koud, het gegil wordt alleen maar erger, het striemende zand geselt het laatste restje leven uit mijn lijf en de branding buldert mijn einde.

Plotseling word ik bij mijn hand gepakt en meegetrokken, tegen de wind in, tien meter, twintig meter en sta dan opeens in de luwte van een huisje, het drenkelingenhuisje! Ik word de trap opgeduwd en ben dan binnen. De plotselinge stilte overvalt me, de wind lijkt buiten zachtjes een slaapliedje te zingen.

Een jonge vrouw, die mij vaag bekend voorkomt, lacht mij vriendelijk toe, neemt mij op schoot en zegt: "Waar was je toch de hele tijd?" Ik zeg: "Bobbie edwaald, mama". Ik kijk beschaamd naar beneden en zie verbijsterd m'n korte broekje en de kindersandaaltjes aan mijn voetjes.